

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ

—Νίκος Αδάμ Βουδούρης

Λίγες στιγμές από την ζωή ενός ανθρώπου που απλά δεν μπόρεσε να αντέξει τις επιτυχίες του.

Τώρα, προχωρημένα μεσάνυχτα, ο Κώστας Ζ. πήρε το μαξιλάρι παραμάσχαλα, βγήκε στη βεράντα και το έστρωσε κάτω για να καθίσει. Είναι Μάιος και η βραδιά στην Αθήνα είναι ζεστή και ευχάριστη. Στην τηλεόραση τέτοια ώρα δεν έχει πια κακές ειδήσεις. Τα κανάλια δείχνουν όργανα γυμναστικής, καταστροφικά και αντίκες. Ο Κώστας Ζ. άναψε τσιγάρο και άραξε στο μαξιλάρι του. Είναι σαρανταπεντάρης και απόψε για πρώτη φορά, γυρίζει πίσω στο χρόνο και σκέφτεται τα αίτια της αποτυχίας του. Στο μυαλό του στριφογυρίζει η φράση: *άστοχος επαγγελματικός προσανατολισμός*. Κάπου την άκουσε. Στριφογυρίζει επίσης η φράση: *για να πάω στο Αλγέρι*. Αυτή η δεύτερη φράση είναι δική του. Πώς του 'ρθε; Την ξεστόμισε λίγη ώρα πριν στον πατέρα του, όταν ο γέρος μισοκοιμισμένος ανασπώθηκε στο στρώμα και κοίταξε έκπληκτος τον γιό του να στέκεται από πάνω του με ένα μαξιλάρι στα χέρια. *Τι κάνεις Κωστάκη, ρώτησε. Θα σε πνίξω με το μαξιλάρι*, απάντησε ο Κώστας. *Πατί βρε Κωστάκη*, είπε ο γέρος γελώντας. *Για να πάω στο Αλγέρι*, απάντησε ο Κώστας. Ο πατέρας του ξέσπασε σε γέλια που σε λίγο έγιναν λαχάρισμα και στο τέλος βήχας βαθύς. Ο Κώστας άφησε το μαξιλάρι κάτω, του έφερε νερό, του χάιδεψε τα μαλλιά και του είπε: *Καληνύχτα πατέρα, θα κάνω ένα τσιγάρο στη βεράντα*. Χωρίς να περιμένει απάντηση, πήρε το μαξιλάρι και ήρθε εδώ.

Ανακατεύει τη μέχρι τώρα ζωή του. Άστοχος επαγγελματικός προσανατολισμός. Ίσως αυτό να ήταν η αποτυχία του. Μπορεί πάλι η αποτυχία του να ήταν η ανικανότητά να χειριστεί τις επιτυχίες του, διότι ο Κώστας είχε επι-

τυχίες. Είχε αυτό που λέμε κανονική πορεία, πιθανόν και πάνω από το κανονικό, πάνω από το μέτριο δηλαδή. Άριστος σπουδές, μεταπτυχιακό, λαμπρή έναρξη στην καριέρα, αλλά μετά ήρθε αυτό. Πεισμένη διάθεση. Έλλειψη κάθε ενδιαφέροντος, μηδαμινή αγωνιστικότητα. Καλή αρχή, άδοξο τέλος. Έμεινε για λίγο άνεργος και μετά κατέφυγε στην ημισπασχόληση. Γνώριζε την αγγλική, είχε τη διδακτική επάρκεια και για λύση προσωρινή βρήκε και έκανε, λίγες ώρες την εβδομάδα, μαθήματα αγγλικών, και τον υπόλοιπο καιρό στο σπίτι. Είχε αυτή τη μανία με τις δουλειές του σπιτιού. Μάλλον την κληρονόμησε από τη μάνα του, που πέθανε είκοσι χρόνια πριν, όταν ο Κώστας ήταν φοιτητής. Εξάλλου ο πατέρας του δούλευε πολλές ώρες, τότε που δούλευε, και κάποιος έπρεπε να φροντίζει το σπίτι. Μετά που ο πατέρας του βγήκε στη σύνταξη (καλή σύνταξη, ευτυχώς πολύ καλή), έμειναν οι δυο τους πολλές ώρες στο σπίτι μαζί. Στην αρχή δεν πολυμιλούσαν, μετά ξανοίχτηκε ο ένας στον άλλον. Όχι ότι είχαν φοβερά μυστικά. Μιλούσαν όμως για την επικαιρότητα, την πολιτική, σπανίως για κάτι μακρινούς συγγενείς. Ο Κώστας διασκέδαζε με τον πρόο πατέρα του. Γελούσε με τις αδεξιότητές του στο καθημερινό νοικοκυριό. Παράλληλα κοιτούσε για δουλειά, όχι με μεγάλη θέρμη βέβαια. Κάποτε βρήκε κάτι και για λίγο δούλεψε σε μια εταιρεία. Για το σπίτι, για τις δουλειές δηλαδή, βρήκαν γυναίκα, Ουκρανή. Αυτό κράτησε ενάμιση μήνα. Τον απέλυσαν. Έδιωξε και αυτός την Ουκρανή και όλα έγιναν όπως πριν. Μέχρι που ο πατέρας του κατέπεσε και ο Κώστας, μαζί με τις δουλειές του σπιτιού, ανέλαβε και χρέη νοσηλεύτη. Αυτά ως εδώ.

Απόψε ο Κώστας σκέφτεται τι θα γίνει από δω και μπρος. Μεταξύ σοβαρού και αστειού πιπιλάει αυτή τη φράση: *Για να πάω στο Αλγέρι*. Στριφογυρίζει στο μαξιλάρι, ανάβει και δεύτερο τσιγάρο και με το νου του κάνει λογαριασμούς. Όταν ο πατέρας του πεθάνει θα κληρονομήσει δύο διαμερίσματα. Αυτό, το μεγάλο που ζούνε τώρα και το άλλο, το δυαράκι που έχουν στο κέντρο. Το μικρό θα το πουλήσει, το μεγάλο θα το νοικιάσει. Και θα πάει στο Αλγέρι. Το νοίκι μπορεί για την Ελλάδα να είναι πενιχρό εισόδημα αλλά για το Αλγέρι είναι ό, τι πρέπει. Στο Αλγέρι, όπως έχει ακουστά, η ζωή είναι ράθυμη. Θα βρει ένα μικρό σπίτι, ίσως και να το αγοράσει. Θα έρχεται στην Ελλάδα μια φορά το χρόνο για τυχόν εκκρεμότητες. Κάνει και ζέστη στο Αλγέρι. Τα πρωινά θα κάνει τις δουλειές του σπιτιού και λίγα ψώνια. Τα μεσημέρια θα κοιμάται και τα απογεύματα θα κάνει καμιά βόλτα. Ίσως και να ταΐζει κανένα από τα κοπρόσκυλα της γειτονιάς για να τον ακολουθεί στους περιπάτους του. Τα βράδια θα διαβάζει ή θα ακούει μουσική.

Αυτά σκέφτεται και πέρασε η ώρα. Πήρε το μαξιλάρι και πήγε μέσα. Πήγε με αθόρυβα βήματα στο δωμάτιο του πατέρα του. Τον είδε να κοιμάται ήσυχος. Ο Κώστας Ζ. έσφιξε το μαξιλάρι στην αγκαλιά του. Θα περιμένω, ψιθύρισε: *για να πάω στο Αλγέρι*. ←

* Ο Νίκος Αδάμ Βουδούρης είναι συγγραφέας και το πρώτο του βιβλίο *Ο Βυθός είναι Δίπλα*, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Πατάκη**.